

Elfstedentocht.

Nr. 22

Vorig jaar heb ik jullie reeds deelgenoot gemaakt van mijn afkeer aan de winter. Dit is voornamelijk gebaseerd op de dan heersende lage temperaturen. Geef mij maar de hemelse temperaturen van Zuid-Frankrijk. Was het alvast maar ... Deze winter kwam ik tot de ontdekking, dat er nog een element aan toegevoegd kan worden. Dit is namelijk de elfstedentocht. In het verleden was dit een legendarische tocht. Volgens overlevering waren de deelnemers helden. Zij kwamen na 200 km in Leeuwarden aan met bevroren tenen, oren, ogen en neuzen. Vandaar dat hun nageslacht misschien lopende kreupel, ziende blind en horende doof zijn. Ondanks deze missers was het nageslacht de laatste tien winters slim en jong van geest. Ik zeg met opzet de laatste tien winters. Dit jaar 1997 ging het mis. Wat is namelijk het geval. Ik kwam tot de ontdekking, dat de elfstedentocht werd georganiseerd om niet gehouden te worden. De elfstedentocht is namelijk gericht op de naamsbekendheid van Friesland en een paar daar wonende lokalen met de namen voorzitter, ijsmeester, rayonhoofden. Zo gauw er een laagje ijs op het water ligt praten deze lokalen over de mogelijkheid van het doorgaan van een elfstedentocht. Vervolgens komt men met een lokale weergod op de proppen en drommen journalisten rossen richting Friesland. Het was vervolgens een kunst om de tocht der tochten niet te organiseren. De journalisten moesten toch hun bladen, programma's en columns vol hebben. Er werd geschreven over de plaatsen waar zij verbleven. De tocht werd afgeblazen en Friesland was weer een jaar bekend. Dit jaar is dat plan echter grandioos mislukt. Een elfstedentocht met veel geharrewar na die tijd. Geen legendarische helden. Niet iedereen zal het met mij eens zijn, maar ik ben gelukkig weer een jaar van dat elfstedentocht gouwehoer af.

Coach.